

א' הוא אָחַד, וְסוּד שֶׁל אָחַד, יוֹצֵא וּמְתַגַּלֵּם בְּסוּד שְׁלֹמֶטָה, הָאֵיבָרִים הַעֲלִיּוֹנִים שֶׁמִּתְחַבְּרִים בְּאָחַד, וְהֵם אָחַד. וְעַם כָּל זֶה אֵינוֹ אֶלָּא אֵיבָר אָחַד.

מִשּׁוּם שֶׁשְׂשׂוּיֹצֵאת א' וְנִתְּנָת בְּרֵאשׁ, יוֹצֵאת בְּאוֹתוֹ הַדְּיוּקָן שֶׁל הָאֲחָרִים הִלְלוּ שֶׁהֲצֻטְּרוּ לְהִתְחַבֵּר עִמוֹ, וְכִשְׂשׂוּיֹצֵאת א', מֵרָאָה לְשִׁמְי הַדְּרָגוֹת הָאֲחָרוֹת שֶׁהֲצֻטְּרוּ לְהִתְחַבֵּר עִמוֹ, שֶׁהֵם הַשְּׂמָאל וְהָמִצְעָע, וְכֻלָּם נֶאֱחָזִים יַחַד, וְנִרְאִים בְּדְיוּקָן שְׁלוֹ. כִּיּוֹן שֶׁנִּמְצְאוּ וְהִתְלַשְּׁבוּ בְּמִקּוֹמָם אוֹתָם שְׁנֵי הָאֵיבָרִים הָאֲחָרִים, חוֹזְרֵת א' וּמִתְלַשְּׁבֵת בְּמִקּוֹמָהּ בְּרֵאשׁ, בְּצַד הַיָּמִין.

אֵיךְ עֲשֵׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? כִּשְׂשׂוּיֹצֵאוֹ הָאוֹתִיּוֹת, הָאוֹת הַרֵאשׁוֹנָה שְׂשׂוּיֹצֵאָה, הָרֵאשׁ לְכָל הָאוֹתִיּוֹת, הִיא א'. מֵה עֲשֵׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? הַתְּעַטֵּף בְּאוֹתָהּ הָאוֹת וּבְרֵא שְׁמַיִם. וּבְאוֹת הַזֶּה בְּרֵא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת סוּד הַיְחוד, שֶׁהֵם שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת, וְהֵם שְׁמַיִם, סוּד אָחַד, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, וְהָרִי זֶה נִתְּבָאָר. כִּיּוֹן שֶׁנִּבְרְאוּ שְׁמַיִם בְּסוּד הַזֶּה, טָרַם שֶׁנִּקְרְשׁוּ וְלֹא הִגְלִידוּ הַשְּׁמַיִם, שֶׁהָרִי הָיוּ טְמִירִים בְּתוֹךְ הַמַּיִם, הַסוּד שֶׁל הָאוֹת א', שֶׁהִיא לְיָמִין.

לְאַחַר שֶׁנִּקְרְשׁוּ מִתּוֹךְ הַמַּיִם, יֹצֵאָה הָאוֹת ו', מְצִיַרֵת בְּצִיּוּר שֶׁל הַתְּגַלְמוֹת בְּדְיוּקָן שֶׁל אָדָם. וְעַם כָּל זֶה לֹא נִחְסַר מְאוֹתוֹ דְיוּקָן שֶׁל הָאוֹת א' כְּלוּם, וְחִזְרָה וְהִתְלַשְּׁבָה בְּמִקּוֹמָהּ.

הַתְּחִיל הָאוֹר שֶׁל הָאוֹת הַזֶּה לְהָאִיר מֵרֵאשׁ הָעוֹלָם לְסוֹף הָעוֹלָם. גִּנְזוּ אֵת אוֹרוֹ בְּאוֹת אַחֲרָת, וְעֲשֵׂה לְאוֹת הַזֶּה בִּי"ת אָחַד, לְגִנְזוּ אוֹרוֹ בְּתוֹכוֹ, וְנִגְנְזוּ אוֹתוֹ אוֹר בְּתוֹכוֹ.

א' אִיהוּ חַד, וְרִזָּא דְחַד, נְפִיק וְאֶגְלִים בְּרִזָּא דְלִתְתָּא, שְׂשׂוּיִין עֵילָאִין דְּאִתְחַבְּרָן בְּחַד, וְאֵינוֹן חַד. וְעַם כָּל דָּא, לָאוּ אִיהוּ אֶלָּא שְׂשׂוּיָא חַד.

בְּגִין דְּכַד נְפָקָא א', וְאִתְהֵיבַת בְּרֵאשׁ, נְפָקָא בְּהֵוּא דְיוּקְנָא דְהֵנְהוּ אַחֲרָנִין דְּאֶצְטְרִיכוּ לְאִתְחַבְּרָא בְּהֵדִיָּה, וְכַד נְפָקָא א', אַחֲזִי לְתָרִין דְּרָגִין אַחֲרָנִין, דְּאֶצְטְרִיכוּ לְאִתְחַבְּרָא בְּהֵדִיָּה, דְּאֵינוֹן שְׂמָאלָא וְאֶמְצָעִיתָא, וְכוּלְהוּ אִתְאַחְדוּ בְּחַדָּא, וְאִתְחִזּוּן בְּדְיוּקְנָא דִּילֵיהּ. כִּיּוֹן דְּאִשְׁתַּפְּחוּ וְאִתְשִׁיבּוּ בְּדוּכְתִּיָּהּ אֵינוֹן תָּרִין שְׂשׂוּיִין אַחֲרָנִין, אִתְהֵדַר א' וְאִתְשִׁיבּ בְּדוּכְתִּיָּהּ בְּרֵאשׁ, בְּסִטְרָא דְיָמִינָא.

הָיךְ עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כַּד אִתְוּוֹן נְפָקוּ, אֵת קוּדְמָאָה דְנְפִיק, רִישׁ לְכָל אִתְוּוֹן, אִיהִי א'. מֵה עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אִתְעַטֵּף בְּהֵוּא אֵת, וּבְרֵא שְׁמַיִם. וְאֵת דָּא בְּרֵא בֵּיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רִזָּא דְיִיחודָא, דְּאֵינוֹן תְּלַת דְּרָגִין, וְאֵינוֹן שְׁמַיִם, רִזָּא חַד. כְּמָא דְאוּקִימְנָא, וְהָא אִתְמַר. כִּיּוֹן דְּאִתְבְּרוּ שְׁמַיִם בְּרִזָּא דָּא, עַד לָא הָווּ קְרִישׁוֹ וְלֹא גְלִידוּ שְׁמַיִם, דְּהָא טְמִירִין הָווּ גּוֹ מֵיָא, רִזָּא דָּאֵת א', דְּאִיהוּ לְיָמִינָא.

לְבַתֵּר דְּאֶקְרִישׁוּ מְגוֹ מֵיָא, נְפָקַת אֵת ו', מִתְצִיַרָא בְּצִיּוּרָא, דְּגְלִימוּ בְּדְיוּקְנָא דְאָדָם. וְעַם כָּל דָּא לָא חָסַר מֵהֵוּא דְיוּקְנָא דָּאֵת א' כְּלוּם, וְאִתְהֵדַר וְאִתְשִׁיבּ בְּדוּכְתִּיָּהּ. שְׂאָרֵי נְהִירוֹ דְּהָאִי אֵת לְאַנְהָרָא מְרִישָׁא דְעֵלְמָא לְסִיפֵי עֵלְמָא. גְּנִיזוּ לֵיהּ נְהוּרִיָּה בְּאֵת אַחֲרָא, וְעֲבִיד לְהָאִי אֵת בִּי"ת חַד, לְאַגְנִזָּא נְהוּרִיָּה בְּגוּיָהּ, וְאִתְגְּנִיזוּ הֵוּא אוֹר בְּגוּיָהּ.

ומהשעה ההיא נגנו ונטמן, ולא יצא לעולם, פרט לשביל דק אחד, שנמשך חוט אחד ממנו, וממנו נזון העולם ועומד במקומו.

מן האות הזו נבנה הכל. מהאות הזו נזון הכל. פאות הזו שמר הקדוש ברוך הוא את ישראל ושבר את שונאיהם לפנייהם. זהו שכתוב (שמות טו) 'ימינה ה' נאדרי בכח ימינה ה' תרעץ אויב. בשעה שגרמו החטאים, מה כתוב? (איכה ב) השיב אחר ימינו. אז פאותו הזמן גלו ישראל מן הארץ, ושלטו בהם שונאיהם.

א' התישבה בזרוע, בסוד ותקף וכח, שהם שני צדדים אחרים שהחזיקו בו, והיא זרוע הימין. ב' נכללה בתוכה, וכונסת אותה כנגדה, כנקבה שנכנס לתוכה זכר. משום כך כל האותיות, אחת זכר ואחת נקבה.

א' התפשטה לאותיות אחרות, ונשלמו בשלמות, לטל שתי דרגות אחרות אלה, להיות השלמות שלו. וזה סוד והחוננים עליו מטה פלוני. והחוננים עליו - שתי דרגות באחת.

עד שעולות האותיות לששים רבוא, כחשבון שבטי ישראל, שהם שנים עשר, ועולים לששים רבוא. אף כך האותיות, כשהתמלאו עולים לששים. אלה בית גימל דלת הא וזין חית טת יוד כף למד מם נוז סמך עין פא צדי קוף ריש שין תו. אלו הם עלית האותיות לששים רבוא, כדי שתהיה שלמות בסוד האותיות בכל האיברים.

נשארו עדין שתיים עשרה אותיות, והן מם הסתומה, צדי ארפה, נוז, פא, כף, והן האותיות

אתון אחרנין כפולים,

ומההיא שעתא, אתגניז ואיטמר, ולא נפיק לעלמא, בר בחד שביל דקיק, דאמשך חד חוטא מיניה, ומיניה אתזן עלמא, וקאים בקיומיה.

מהאי את אתבני פולא. מהאי את אתזן פולא. ובאת דא נטיר לון קודשא בריך הוא לישראל, ואתבר שנאיהון קמייהו. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) 'ימינה ה' נאדרי בכח ימינה ה' תרעץ אויב. בשעתא דגרמו חובין, מה פתיב. (איכה ב) השיב אחר ימינו. פדין בההוא זמנא אתגלון ישראל מארעא, ושלטו בהון שונאיהון.

א' אתיישב בדרועא, ברזא ותוקפא וחילא, דאינון תרין סטרין אחרנין דאתתקפו ביה, ואיהו דרועא דמינא. ב' אתפליל בגויה, וכניש ליה לקבליה, פנוקבא דעייל בגויה דכורא. בגין כך אתוון פולהו, חד דכר, וחד נוקבא.

א' אתפשט לאתוון אחרנין, ואשתלימו בשלימו, לנטלא תרין דרגין אחרנין אלה, למיהוי שלימו דיליה. ורזא דא (במדבר ב) והחוננים עליו מטה פלוני. והחוננים עליו, תרי דרגין בחד.

עד דסלקין אתוון, לשתיין רבוא, כחושבון שבטיהון דישראל, דאינון תריסר, וסלקין לשתיין רבוא. אוף הכי אתוון, פד אתמלו סלקין לשתיין. (דף צא ע"ב) אלה בית גימל דלת הא וזין חית טת יוד כף למד מם נוז סמך עין פא צדי קוף ריש שין תו. אלין אינון סליקו דאתוון, לשיתין רבוא. בגין למיהוי שלימו ברזא דאתוון, בשייפי פולהו.

אשתארו תו תריסר אתוון, ואינון מם סתימא, צדי אריכא, נוז, פא, כף, ואינון

האחרות הכפולות מנצפ"ך. והן עולות לשמים עשרה אותיות. וכשכל האותיות נשלמו, עולות לשבעים אותיות אותיות, סוד השם הקדוש שהקדוש ברוך הוא נקרא בהן.

השבון ישראל שבעים נפש, ושתי אותיות שהם עדים בתוכם, ונכללות בהם, והן י"ה, שכתוב (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל. ועל זה הסוד, הראובני השמעוני. והרי פשוטה, וכלן עולות לשבעים וששים.

כמו כן אלפ"א בית"א, שכל האותיות עולות לסוד של שבעים וששים אותיות, שהכל יהיה סוד של גוף שלם, הסוד של אדם, סוד המרפכה העליונה, סוד השם החקוק.

משום כך כל האותיות עולות בעלית המרפכה העליונה בדיוקנם וגופם, שהכל יהיה סוד אחד פראוי. כל האותיות, כשמתחברות ונחקקות בחקיקותיהן בסוד של שבעים וששים אותיות חקוקות, נעשות כלן גוף אחד.

מדרש רות

ויהי בימי שפט השפטים (רות א). רבותינו פותרים המקרא שכתוב (איוב לח) ברן יחד פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מי הם פוכבי הבקר? אותם המלאכים הקדושים ששולטים ביום. מי הם בני אלהים? אותם המלאכים הקדושים ששולטים בלילה.

בא וראה, כל מה שבא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא בא אלא ליקרא דיליה. שנאמר, (ישעיה ג ז) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. הקדוש ברוך הוא בא בר נש בעלמא, ויהיב ביה שמייה יהו"ה.

מנצפ"ך. ואינון סלקי לתריסר אתון. וכד אתון פולהו אשתלימו, סלקין לשבעין ותרין אתון, רזא דשמא קדישא דקודשא בריך הוא אתקרי בהו.

חושבן ישראל שבעים נפש, ותרין אתון דאינון סהדי בגוייהו, ואתכלילו בהו, ואינון י"ה. דכתיב, (תהלים קכב ד) ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל. ועל רזא דא, הראובני השמעוני. והא אוקמוה, וכלהו סלקו לשבעין ותרין.

בגוונא דא אלפ"א בית"א, דסלקא אתון פולהו לרזא דשבעין ותרין אתון, למהוי פלא רזא דגופא שלים, רזא דאדם. רזא דרתיכא עילאה. רזא דשמא קדישא גליפא.

בגין כך אתון פלהו סלקין בסליקו דרתיכא עילאה, בדיוקנייהו וגופייהו, למהוי פולא רזא חדא פדקא יאות. אתון פולהו, פד מתחברן ואתגליפו בגלופייהו, ברזא דע"ב אתון גליפין, אתעבידו פלהו גופא חדא.

(דף צב ע"א)

מדרש רות

ויהי בימי שפט השפטים. רבנן פתרי קרא דכתיב, (איוב לח ז) ברן יחד פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאי פוכבי בקר. אינון מלאכין קדישין דשלטין ביממא. מאן בני אלהים. אינון מלאכין קדישין דשלטין בלילה.

בא וראה, כל מה שבא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא בא אלא ליקרא דיליה. שנאמר, (ישעיה ג ז) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. הקדוש ברוך הוא בא בר נש בעלמא, ויהיב ביה שמייה יהו"ה.